

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 900/2022
13.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АИК БАЧКА ТОПОЛА АД Бачка Топола, чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против туженог КОМЕРЦИЈАЛНА БАНКА АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 392.500,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3582/21 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 13. јула 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3582/21 од 10.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 3582/21 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Суботици П 142/2020 од 23.02.2021. године, у ставу првом изреке, тужбени захтев тужиоца је усвојен, утврђено да је ништава одредба члана 5. став 5. тачка 1. Уговора о инвестиционом кредиту кредитна партија број ...-...-... од дана 16.06.2014. године, што је тужени дужан трпети и признати. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 392.500,00 динара на дан плаћања, са законском затезном каматом од дана 17.06.2014. године, па до коначне исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати парничне трошкове у износу од 82.150,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда бПж 3582/21 од 10.02.2022. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке првостепене пресуде. У ставу другом изреке, делимично је уважена жалба туженог, па је решење о трошковима поступка садржано у делу става трећег изреке првостепене пресуде преиначено и обавезан је тужени да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 60.400,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, те исказани кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 16.11.2020. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 392.500,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 3.338,45 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић